

PAUL VAN LOON

RAVELLEIJN

HET BLOED VAN
DE LAATSTE DRAAK



ILLUSTRATIES
EFTELING

CHRIS EVELHUIS

Leopold | Efteling

PROLOOG

DE ROT8



*D*e lucht was strakblauw en wolkeloos en de zee rondom het eiland schitterde als een veld vol diamanten.
Verborgen in de diepe duisternis van de grote grot bewoog een melkwit oog, schuurden schubben en dropen druppels vreemd vocht langs de ruwe wanden.

Zomaar vanuit het niets verscheen in het strakke uitspansel iets wat op het eerste gezicht een donkere wolk leek.

De wolk kwam met een ongewone vaart dichterbij en koerste recht op het eiland af.

Vogels waren het, slechtvalken. Het waren er honderden en in hun klauwen droegen ze een slappe gedaante. Gehavend, bebloed en levenloos bungelde hij als een lappenpop met slappe ledematen onder de zwerm die hem door de lucht droeg.

De vogels brachten hem naar de top van een kale rots op het eiland en lieten hem daar vallen.

Krijsend vlogen ze weg en losten als stippen op in de blauwe lucht.

Dagenlang lag hij daar, als een uitgedroogde mummie met vergane kleding.

Vel over been was hij. Bottig.

Zijn armen en benen waren geknakt. De wind striemde, de zon brandde, de regen kletterde en de nachten waren ijskoud.

Nog meer dagen en nachten gingen voorbij. Weken, maanden...

Op een ochtend trilden zijn oogleden.

Hij bewoog zijn tong, droog als een leren lap, over zijn gebarsten lippen.

Zonlicht sneed als een felwit mes in zijn ogen. Hij sloot ze snel tot hij weer kon kijken, uren, misschien dagen later.

Donker was het nu. Sterren knipperden boven hem.

Onder hem prikte iets in zijn benen.

Hij bewoog zijn vingers. Voelde gras. Er was een vage herinnering aan een kale rots.

Hij merkte dat zijn polsen met touwen aan elkaar gebonden waren.

Ergens klonk geruis, geklater van water.

Een waterval? dacht hij.

Hij zag de donkere contouren van bomen. Daarbovenuit de zwarte vorm van iets wat op een enorme grot leek.

Daarbinnen schuurde iets, bewoog iets.

Iemand had hem verplaatst. Hij vroeg zich af wie dat gedaan had. En waarom?

Hij vroeg zich af wie hij was.

Hij had geen idee.

'Idioot! Een gek met grootheidswaan, dat ben je!

Dat was je, want nu ben je niets meer!'

Hij draaide zijn hoofd met veel moeite – krak deed zijn nek – en keek op naar de gedaante die naast hem stond, donker afgetekend tegen de spierwitte maan.

Groene, lichtgevende ogen keken hem aan.

Lang haar viel golvend over haar schouders dat afwisselend wit en zwart glansde in het maanlicht.

Een lang gewaad, dat eveneens van zwart naar wit schakelde, reikte tot aan de grond.

Achter haar rug blonk even iets metaligs.

‘Waarom denk je dat jij hier bent?’

Je was dood, verslagen, gebroken en verscheurd en dat is allemaal je eigen schuld.’

‘Wie? Ik...’ stamelde hij.

‘Ja jij, Falco Peregrinus!’

Doordat het enorme Kwaad verslagen is dat jij had losgelaten op Raveleijn, gelooft iedereen daar dat het Kwaad volledig is uitgeroeid.

Alles gaat goed. Heel goed! Zo goed dat het slecht is! Er is geen balans meer tussen Goed en Kwaad.’

‘Wat...’

‘Dat is rampzalig, want zonder een kleine hoeveelheid Kwaad zal die balans volledig doorslaan naar té goed!’

Met alle afschuwelijke gevolgen.’

‘Hoe...’

‘Het is simpel, Peregrinus.

Zonder hoog geen laag.

Zonder begin geen einde.

Zonder schoonheid geen lelijkheid.

Alles heeft een tegenhanger nodig om op de juiste manier te kunnen bestaan.

En zonder Kwaad kan Goed niet op de juiste manier bestaan, is er geen evenwicht.’

Haar hand streelde het spiegelende blad van het zwaard dat ze vanachter haar rug tevoorschijn haalde.

Hij knipperde met zijn ogen, die langzaam gewend raakten aan het licht van de maan en de sterren.

‘Maar ik...’

Ze hief het zwaard en het licht van de maan weerkaatste in een regen van blauwe vonken.

Hij jankte en wilde wegkruipen, maar was te zwak.

Met één beweging sneed het zwaard het touw tussen zijn polsen door.

‘Geen zorgen, Peregrinus. Haal maar weer adem. Je krijgt nog een kans.’



Toen je hier een poos lag, werd je onrustig, wilde jij jezelf wurgen, dus uit voorzorg heb ik je polsen vastgebonden.

Ik weet dat jij je nu nog niets herinnert, maar wees gerust. Je herinneringen zullen terugkomen.

Ik heb je niet voor niets opnieuw tot leven gebracht...'

'Wat? Ik...'

'Een beetje kwaad, dat is alles wat nodig is voor de balans. Een beetje, niet te veel, dus!

Jij gaat ervoor zorgen dat de juiste balans weer zal ontstaan in Raveleijn.'

'Wie... wie bent u?'

'Ik ben je...'

Ze aarzelde even. Haar fonkelende groene ogen boorden zich in die van hem.

'Ik ben Mysteria. Dat is voldoende voor jou om te weten.'

In de grot verderop, die afgeschermd werd door een begroeiing van planten en struiken, bewoog iets met het schurende geluid van schubben langs een stenen wand.

Er klonk een diepe, haast onderaardse zucht.

Hij draaide zijn hoofd in de richting van het geluid – krak deed zijn nek.

'Wat is daar?'

'Niets waar jij je druk over hoeft te maken, Peregrinus.

Herbouw jezelf, zorg voor dat kleine beetje Kwaad en herstel de balans.'

'Maar hoe dan?'

'Bedenk iets simpels, een... een virusje bijvoorbeeld. Iets onschuldigs met genoeg venijn om onrust te veroorzaken...'

Een zweem van een glimlach verscheen op het gezicht van de vrouw, toen was ze verdwenen in een zwart-witte werveling van ruisend satijn, nacht en maanlicht.

'Een virusje,' fluisterde hij.